

[Hans Hansen (Rørby).]

Landbrugets Grene, men jeg vil paapege den Kendsgerning, at vi har tredoblet Landbrugsproduktionen her i Landet fra 90erne til nu; der høstes nu paa Danmarks Jord 105 Millioner Enheder mod 35 Millioner dengang, altsaa en Stigning i den vigtigste Eksportindustri paa 300 pCt. Og naar Priserne er gode, skulde man ved en umiddelbar, fornuftsmæssig Bedømmelse tro, at vort Land havde de gunstigst mulige Vilkaar, i Særdeleshed naar man ogsaa ved, at Befolkningstallet i samme Tidsrum er steget med 25 pCt.

Naar det alligevel ikke er Tilfældet, og naar vi fremdeles maa regne med Arbejdsløshed og manglende Indtjeningsevne for Landbruget — ja, det er endog sandsynligt, at vi maa regne med en meget stor Arbejdsløshed i den kommende Vinter — kunde der være Grund til atter at minde om, at det ikke er Naturens Karrighed, vi skal beklage os over, heller ikke Befolkningens Dygtighed og Arbejdsvillighed, der er noget i Vejen med, og endelig heller ikke Udlandet eller Markedsprisen, men derimod vore egne indre Forhold, og det er Forhold, vi kan rette herhjemme.

Det er derved uden videre godtgjort, at vi slæber rundt med en stor Fejl i vor indre Politik og arbejder mod Naturen. Jeg har aldrig lagt Skjul paa, at jeg mener, det skyldes Regeringen, og her er ikke synderlig Forskel paa alle de Partier, der holder paa Told, Statsregulering og en Ordningsspolitik, som alt sammen betyder en kunstig Varefordyrelse, en Ødelæggelse af alle de Fordele, som baade Naturen og den menneskelige Dygtighed tilvejebringer.

Finansloven med sine 475 Mill. Kr.s Udgift er et Spejlbillede af Udviklingen. Nu er vi naaet til, at dette store Beløb næsten udelukkende er af ordinær Karakter, men det betyder ogsaa, at det er fastsat og næsten uforanderligt. Vi staar derfor over for det paradoksale, at en virkelig Forbedring af Verdenssituationen med Restriktioners Ophør og bedre Vilkaar for Handelen kan skabe alvorlige Vanskeligheder for vore Statsfinanser, fordi den inflationsagtige Højkonjunktur dermed vilde forsvinde. Og endnu maa vi tage i Betragtning, at den Højkonjunktur, som vi hidtil har haft, kun har været paa visse Dele af Erhvervslevet og er kunstigt skabt. Arbejdsløshedstallet og den Ordningsspolitik, vi er kommet ind i, og som vi vel sagtens efter den Bedømmelse, Flertallet her i Salen anvender, skal fortsætte med endnu et Stykke Tid, er Tegn, der viser os, at der maaske ikke er

Grund til, at vi luller os til Ro med, at vi er saa stærke, men som snarere viser, hvor svag vor økonomiske Stilling er.

Det er derfor et Spørgsmaal, om det ikke er i Regeringens saavel som i Landets Interesse at sætte en dobbelt Streg under det Statsbudget, der nu foreligger og skal vedtages til Foraaret, og lade denne Dobbeltstreg især gælde den Tilskuds- og Fordelingspolitik, som Finansloven er Udtryk for.

Regeringen og Rigsdagen burde gaa ind i en Politik, der søgte at faa de organiske Kræfter, der findes i vort Land, til at bygge med paa forøget Virksomhed og Velstand.

Fremtidsfaren for vor Økonomi ligger i Inflationen, som vi selv har fremkaldt ved Kronenedskæring og Valutacentral. Nationalbankens Politik i de sidste Aar har vist, at ogsaa den har erkendt Inflationsfaren, men Nationalbankens Deflationspolitik har savnet den naturlige Hjælp fra Staten, idet Staten burde have udfoldet Bestræbelser for at fremkalde lavere Priser paa Nødvendighedsvarer. I Stedet for har Statsmagten ved sin omfattende Lovgivning og Ordningsspolitik gjort det modsatte.

Vi venter nu paa det nye Forslag til Valutalovens Forlængelse, og de meget bestemte Forlydender om Lempelser hilser vi naturligvis med Glæde og haaber, at de maa blive bekræftet; men i mindst lige saa høj Grad maa vi nu forvente, at den Fordyrelse af Varene, som Forbrugerbeskatningen og Indførselstolden foraarsager, maa blive lempet og nedsat, da alt dette arbejder til kunstig og helt selvforskyldt Prisfordyrelse. Det er typisk for de to Ordførere for Regeringspartierne, at de begge har vendt sig voldsomt mod den Prisfordyrelse, der her er fremkaldt.

Hvad angaar den anden Side af Finansloven, Indtægtssiden, søges der bevilget Skatter og Afgifter til et Beløb af 471 Mill. Kr. Af dette store Beløb er omtrent de 300 Mill. Kr. Told- og Forbrugsskatter. Her er i Sandhed noget at gøre for en Regering og en Finansminister, som skulde repræsentere den brede Arbejder- og Forbrugerbefolkning, med at lette Dyrtidsbyrden for Befolkningen! Regeringsorganet „Politiken“ var i Sommer stærkt bekymret for, at Finansministeren ikke skulde bruge sit Overskud til at nedsætte den direkte Beskatning. Mon det dog ikke havde været mere i Hørups Aand, om Bladet havde raadet til at anvende Overskuddet til Afskaffelse af nogle af Finansafgifterne, f. Eks. paa Sukker og Kaffe? Jeg tror, det vilde være faldet mere i Traad med alt det, som Partiet, i hvert Fald tidligere, har været inde paa.